

Artikel van de maand – Maart 2010

Twaalf zendingsthema's in Genesis (10)

Door Dr. Steef van 't Slot

In de serie van twaalf zendingsthema's in Genesis bekijken we nu

Thema 10: Het principe van Babel – Van gemeenschap naar systeem

In Gen. 10 lezen we voor het eerst over Babel. Kus wordt genoemd als een van Chams zonen. Wanneer de zonen van Kus genoemd worden missen we Nimrod. Toch wordt Kus Nimrods vader genoemd.¹ 'Vader' kan ook 'voorouder' of 'grondvester' betekenen.² Dat is wellicht logischer.³ Babylon (of Sinear) was een van de eerste centra van het koninkrijk dat Nimrod stichtte. Ninevé, de latere hoofdstad van Assyrië, werd ook door Nimrod gebouwd. Gedurende de bijbelse geschiedenis vallen beide machten Gods volk herhaaldelijk lastig.⁴ Een andere afstammeling van Cham was Misraïm (Egypte) waaraan de Filistijnen hun afkomst danken. Beide volken leefden in bijna onafgebroken vijandschap jegens Israël.⁵

Als we kijken naar de volken die van Kanaän afstamden, zien we de volledige groep die uit het door God aan Abraham beloofde land verdreven moest worden.⁶ De over Kanaän uitgesproken vloek kwam uit in deze zeven bevolkingsgroepen, meer dan duizend jaar later en daarna, toen Israël met de uitroeiing vanwege hun grote verdorvenheid begon.⁷

Mensen vragen zich af hoe een genadige God kon toestaan dat één volk zeven andere uit hun land verdreef, ze overwon en soms doodde.⁸ Maar *hoeveel genadiger* had God nog moeten zijn voor hen die meer dan duizend jaar ongestraft in grove afgoderij, immoraliteit en geweld hadden geleefd? Het loon van de zonde is de dood⁹ – een wet die niet slechts op de Kanaänieten werd toegepast maar later evengoed op Israël, toen zij tot afgoderij vervielen. Hetzelfde axioma geldt ook nu. God verwacht dat wij Hem op Zijn wijze dienen en geen andere goden naast Hem. Ongehoorzaamheid aan Zijn rechtvaardige eisen betekent de dood!

Na dit korte uitstapje keren we terug naar Nimrod. De bijbel noemt hem 'een groot jager voor het aangezicht des Heren' – wat niet begrepen moet worden als 'met Gods toestemming'. Integendeel: Nimrod jaagde op menselijke zielen, op aanbidding dus. Hij stamde af van mensen die hun eigen weg gekozen hadden in plaats van Gods weg. Hun dwaalwegen werden

¹ Gen. 10:6-8

² Volgens een voetnoot bij Gen. 10:8 in de Engelse New International Version

³ Zie bijv. Gen. 10:7,10,11

⁴ Vooral in de Assyrische periode (1274-609 v.Chr.) en in de Babylonische periode (626-539 v.Chr.)

⁵ Vooral tijdens de slavernij in Egypte (1850-1450 v.Chr.) en de Filistijnse overheersing (1220-1010 v.Chr.)

⁶ Gen. 10:15; Ex. 3:17; Deut. 7:1

⁷ Deut. 9:4b. De vloek werd uitgesproken in 2456 v.Chr. en geëffectueerd vanaf 1407 v.Chr.

⁸ Toch gebeurde dat lang niet altijd, zie bijv. Richt. 1

⁹ Rom. 6:23a

in hun nakomelingen nog versterkt. Deze ‘machtige jager’ herinnert ons aan de beschrijving die Jezus gaf van de duivel, die slechts steelt, doodt en vernietigt.¹⁰

Fawcett zegt: ‘Nimrod, ook bekend als Tammuz ... en zijn vrouw Semiramus vestigden de oude cultische Babylonische religie. Toen het Babylonische Rijk de wereld veroverde, werd Nimrod’s heidense religie wijd verspreid en algemeen aanvaard. Elementen daarvan kunnen tegenwoordig nog steeds waargenomen worden in de meeste niet-christelijke godsdiensten. Na Nimrods dood werd hij vereerd als Tammuz, de herdersgod van de vruchtbaarheid. Zijn religie kende de vuilste sexuele orgiën, waaraan iedere vrouw minstens eenmaal in haar leven moest deelnemen. Zijn vrouw Semiramus werd eveneens vereerd, als godin.’ Hij verklaart vervolgens een aantal praktijken en symbolen van die religie en stelt dat ‘Egypte zich geheel overgegeven had aan een heidendom dat gefundeerd was op de Babylonische godsdienst, ten tijde van Israëls slavernij daar. Die slavernij was zowel fysiek als geestelijk omdat ze de religieuze praktijken van dat heidense rijk overnamen.’¹¹ Zie ook mijn artikel van april 2009.

In Gen. 11, niet lang na Nimrod, hadden alle volken nog dezelfde taal, cultuur, waarden en hetzelfde wereldbeeld, die hen hielpen in hun streven naar supereenheid. Zo’n supereenheid ten kwade zou zeker nóg een pre-Messiaans oordeel hebben afgeroepen en daarom was Gods verstrooiing, vóór de verwording te ver kon gaan, meer een daad van genade dan van straf. Supereenheid ten goede kan slechts bereikt worden voor en door hen die in Christus Jezus zijn.¹² De taalbarrières van Gen. 11 (waar de dialoog tussen God en mens werd verstoord) werden gedeeltelijk opgeheven in Hand. 2, waar die dialoog werd hersteld.

Veelzeggend is, dat het woord ‘Babel’ in het Hebreeuws ‘verwarring’ (balal) betekent, terwijl het in het Babylonisch ‘poort Gods’ (bab-ili) beduidt. Dit is nog steeds waar: wat heidenen in hun religies als poort naar de hemel beschouwen is in feite een labirint van verwarring.

Nadat Hij goddeloze menselijke partnerschappen verhinderd had, begint God een Hem vrezende mensheid te organiseren door Abram te roepen met grootse beloften.¹³ Abram kwam uit Chaldea (een andere naam voor Babylon). Door zijn stad te verlaten, werd hij een reiziger uit de natiën op weg naar het Beloofde Land. Later kwam zijn volk uit Egypte op weg naar datzelfde Land. Eeuwen later ging het volk in ballingschap naar Babylon vanwege hun zonden. Toen ze er na 70 jaar vandaan kwamen, profeteerden ze daarmee in zekere zin over de Kerk in de Eindtijd, die ook vermaand wordt uit Babylon tevoorschijn te komen,¹⁴ dat zich tegen die tijd zal hebben ontpopt als een wereldwijd antichristelijk religieus wereldrijk. Het is overduidelijk geworden in de bijbelse geschiedenis, dat Nimrods heidense principes de gemeenschap misleidden en model stonden voor een afgodisch, Goddeloos en antichristelijk systeem. Dat systeem heeft Gods mensen de eeuwen door gehinderd en dat zal zo blijven tot het vernietigd wordt wanneer dit tijdperk tot een eind komt.¹⁵

¹⁰ Joh. 10:10

¹¹ Dr. J.R. Fawcett, “Feasts of the Lord”, Hebron Ministries, Zuid Afrika, 1993:7-10

¹² Joh. 17:21-23

¹³ Gen. 12:2-3

¹⁴ Op. 18:4

¹⁵ Op. 17 & 18

